

Sognebaandets Løsning til en høilkenfornihelst Præst kun kan finde Sted, naar 30 Familier slutte sig sammen derom, afgiver et endnu tydeligere Beviis i saa Henseende. Jeg kan fremdeles ganske slutte mig til, hvad der i denne Henseende blev udtalt af den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) ved Sagens 2den Behandling. Skulde der indtræde et saadant Tilfælde i et Sogn, saa er jeg overbevist om, at Regjeringen vilde søge at faae den vedkommende Sognepræst forflyttet, og det er Noget, han ogsaa selv maatte ønske. Hvis 30 Familier i Menigheden skulde ønske ikke at benytte ham som Sjælesørger, saa synes jeg, det ligger nær, at han selv maatte arbejde hen til at komme bort fra en saadan Menighed, og søge sig et andet Sted, hvor han bedre kunde virke. Jeg er overbevist om, at Regjeringen for Fremtiden vil tage Hensyn til et saadant Ønske, der fremsættes af saa mange Familier i Menigheden, og derfor er jeg ogsaa overbevist om, at der ikke er nogen Nødvendighed for en saadan Lov. Endelig kommer dertil, at det forekommer mig, at denne Paragraph vil, om ikke fratage Kongen den Magt og Myndighed, der er tillagt ham ved Grundlovens § 22, saa dog paa en indirecte Maade gjøre Indgreb i den. Derfor har jeg en Bølelse af, at den høitagtede Minister for Tiden ikke kan og maaskee ikke bør indstille denne Lov til Kongens Stabfæstelse. Jeg troer, det er meget vigtigt saaledes ved organisatoriske Love at søge at gjøre Indgreb i de Retligheder, som Grundloven tillægger enten Kongen eller Folket. Jeg vil derfor anmode de ærede Landstingsmænd, som ere enige med mig, i at ønske en stadig og rolig Fremadstriden til, at de kirkelige Forhold kunne blive ordnede i en mere imødefommende Retning mod Menighederne, om at stemme mod den foreliggende § 1 og slutte sig til den ærede Ordførers Forslag.

Sasle: Efter det Foredrag, vi hørte af den ærede sidste Taler (Carlsen), har jeg kun

meget Lidt at anføre; men som Forslagsstiller er jeg dog nødt til at nedlægge en bestemt Indsigelse imod den Paastand af den ærede Ordfører, at Hensigten med § 1 kun skulde være at gjøre en Demonstration; det er en aldeles ubesøiet Insinuation. Den ærede Ordfører har selv indrømmet, at § 1 har et reelt Indhold og har en Betydning, som han jo ogsaa veed at fatte. Det forekommer mig derfor ganske mærkeligt, at han vil fremsætte en saadan Paastand, at vi, der have stillet Forslaget, ikke have havt Die eller Sands for dets reelle Indhold, men kun have villet gjøre en Demonstration ved at fremkomme imod det ligende Forslag, der gik enhver hderligere, end 2 Nar siden blev behandlet i den anden Afdeling af Rigsdagen, uden dog at komme til Landstinget, da Rigsdagssessionen kort efter blev sluttet. Med Hensyn til de Betragtninger, den ærede sidste Taler gjorde gjældende, da holdt han sig ogsaa omtrent alene til det enkeltstaaende Exempel, som jeg ikke skal nægte har bidraget til, at Boven er fremkommen i denne Samling; dersom imidlertid Grunden til Forslaget alene havde været enten at foretage en Demonstration eller at gjøre Noget for denne enkelte Menighed, da vilde jeg ikke have været med at indbringe Lovforslaget i den Form og Skikkelse, hvori det er forelagt. Dersom det blot havde været min Hensigt at virke til, at de Medlemmer af Folkekirken, som have sluttet sig om Pastor Virkedal, ikke skulde blive nødt til at indtræde, saa vilde jeg være fremkommen med et Forslag, der udelukkende gik ud paa Ret for dem til at danne en egen Menighed. Da der ikke er anført vægtigere Grunde, kan jeg naturligviis ikke have nogen Anledning til at frasælde mit Forslag eller raade Thinget til at stemme imod det, men jeg vil bede de ærede Medlemmer, der forrige Gang stemte for det, ogsaa denne Gang at holde fast ved denne Afstemning.

Krieger: Det ærede Thing vil maaskee erindre, at da denne Sag var til anden Be-